

мѣнѣ, подпоркѣ въ тежкѣ-тѣ старость и нѣмѣ ѣмъ изгубилъ!..... Какво му остава?... Да ся потыква въ стари-ни!... Колко, колко сѣ такива? на кои гортѣци-тѣ сѣззи текѣтъ по пристарѣли-тѣ лица и парѣтъ като жаръ!... Мамо, мамо! и ты днесъ трѣба да си плакала?...“ Това мисляше пѣтника, а очи-тѣ му бѣхѣ препълнени съ сѣззи.... Той ги обърса, въздѣхна и стана да разплѣте пайвана на Вранча, кой бѣше ся заплелъ въ единъ едъръ звѣздель.

Гладно-то добыче, кѣто че, и то, чувствуваше заедно съ ступана си, ако и да глѣдаше по скоро да ся напасе, нѣ пакъ си издигна главѣ-тѣ и глѣдаше на господаря си нѣкъкъ си умилно.

— „Какъ е Вранчо, напаси-ли ся? паси, паси — по хладинок-тѣ ще си трѣгнимъ; какво си ся замислилъ така, да не ти е и тебѣ жално, като менъ? Небой ся — добъръ е Господъ.“ Доди до него, хвърли си рѣкѣ-тѣ прѣзъ гривѣ-тѣ му, потупа го по врата, и Вранчо зе да пасе пакъ зеленѣ-тѣ мекѣ моравѣ.

— „Паси, и ся отмарай, чи цѣлъ ноцъ си вървѣлъ а и тѣзи, що иди, е наша... Денѣ прежули слѣнце-то, а ношѣ е вѣтрина, а?“

Пѣтника остави Вранча да пасе, отиде подъ брѣста, сѣдна и ся облѣгна на рѣкѣ-тѣ си. Тѣжни-тѣ му мысли ся усилихѣ по-вече, като му присѣдпникѣ и тѣги-тѣ на дѣда Цвѣтка. Мѣчаше ся да задрѣми, нѣ съня бѣгаше отъ него; склопваше си очи-тѣ, нѣ тѣ бѣхѣ подпрѣни; какво му не дохаждаше на ума? Помысляше за утѣхъ си, предъ очѣ-тѣ му ся явяваше майка му че плачи — виждаше прѣстарелый си баща, че въздыша и си бърши сѣззи-тѣ. А кога му хрумняше защо е излѣзълъ, кѣкви извѣстѣя е чувалъ за братѣ-та си, чело-то му плавваше и студень потъ го побиваше. Тѣй той въздыщаше и поглѣдваше Вранча, кой па-